

Sessiz Gece

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Nisan 2015

Tutarsız baharın ahenksiz seyri
Meyletti meyledeli.
Kırık bir tabure;
Bıkkın ve seyrinde hasretin
Bir ucunda ben bir ucunda
Düş ötesi bir yorgunluğun tek şahidi.
Gün geceye yol verdi vereli
Rengi değişti döngünün
Seyri değişti şu garip hüznün;
Biteviye, ıssızlığın yamacında.

Kasıldı zaman, sırnaşık saatler bile gülmekte
Güllerin rengi değişti hasret ertesi
Yine kara yine sıradan
Hepten koruk bir yalnızlık
İpe dizdim dizeli sensizliği.

Muafiyeti kadar yoksunum yokluktan öte
Hiçliğin kıyısında sıradan
Sıdkı sıyrılmış meleklerin
Aslına rücu ettiğinden beri insan.
Ölümün kıyısında tüm imgeler
Sesim karıştı hepten çalan şarkıya
Notaların uyumsuz kırılğanlığına
Esir düştü nice beste
Nakarata devinirken garip bir iniltiyle
Ölümü çağrıştıran.

Gıyabında ne bir yoldaş ne bir sırdaş
Çalıntı ruhlar biteviye rağbet ederken
Sonsuzluğa bir yandan sırtan
Fazlasıyla çığırkan nice mizaç
Nasıplenmemiş ne gıyabında
Ne de kahreden
Sadece yıldı ve üzünçten ibaret

Sessiz gece.

Anlık bir teferruat olsa olsa
Adsız sansız bir zaman öbeği
Soyutlanmış nazire edercesine
Sıradan, terk edilmiş bin bir hece
Masal tadında bin bir gece
Kahramanları unutulmuş
Ramak kalmıştı oysa o meçhul gölgeye,
Beklerken köşe başında
Neye hükmetse de
Gözleri açık gitti aşk
Şerefe ey ihanet.